

PRESS REVIEWS

of

Bergen Barokk, *Suite Life*, LAWO Classics (LWC 1096)

Visit <http://lawostore.no> for purchase.

Til å ta og føle på

Húm er trolig Bergens beste islandske band.

MUSIKK HIPHOP

Húm

«Snertu Mig» (singel)
Litla Lirfan

HÚM ER NOE så unikt som et islandskspråklig band med base i Bergen. Deres nye singel, «Snertu Mig», balanser fint mellom triphop og hip-hop, med en myk, jazzet lyd som er den perfekte kompanjong til Rakel Kristjánsdóttirs selvsikre, mystiske stemme. Selve lydlandskapet er av det mer eksperimentelle, atmosfæriske slaget, med teksturer som gjør musikken til å ta og føle på, full av knitring, små detaljer og nye lag å oppdage ved hver gjennomlytning.

Húm holder releasekonsert på Landmark 21. april.

ANMELDT AV ALISA LARSEN

Famlende monster

MUSIKK ROCK

One Hundred And First

«EP'IC» (EP)
Selvutgitt

ONE HUNDRED AND FIRST (OHAF) er et temmelig ferskt bergensband som satser på storslått hardrock og heavy, med enkelte progressive tendenser. Bandets forfriskende melodilinj og solide solopartier overbeviser, men de har ennå ikke rukket å utvikle nok særpreg og personlighet. «EP'IC» vitner om et band som har ambisjonene i orden, men som ikke har klart å forløse sitt potensial på sine første rockesteg.

ANMELDT AV PETER LØNNINGEN

Fra Solkongens hoff

Bergen Barokk gir oss en guidet tur i Versailles.

MUSIKK KLASSISK

Bergen Barokk

«Suite Life»
Lawo

I 1682 FLYTTET Ludvig den 14. sitt hoff ut fra Louvre i Paris til landsbyen Versailles, der et lite jaktstott var blitt ombygget og utvidet til en enorm residens med plass til opp mot 5000 adelige gjester og deres tjenestefolk. Slottet i Versailles ble et kraftsentrum i tidens aristokratiske kultur. Det fungerte som en slags permanent teater hvor musikere, dansere og skuespillere skapte en overrådig ramme om «Solkongen», og hvor han selv deltok som ivrig danser i balletter og operaer og fester.

PLATEN «SUITE LIFE» gir oss en fornemmelse av hvordan hoffmusikken i Versailles kunne høres ut. Musikkerne i Bergen Barokk – Frode Thorsen (blokkfløyter), Hans Knut Sveen (cembalo) og Markku Luolajan-Mikkola (viola da gamba) – har, sammen med Thomas C. Boysen og Thor-Harald Johnsen (teorbe og barokkgitarer), tatt tak i en rekke notebøker som Hotteterre, Marais, Couperin, de la Barre og andre av Solkongens hoffkomponister utga «med kongelig privilegium» på starten av 1700-tallet.

På platen er stykkene av flere forskjellige komponister satt sammen til suiter. Mange av stykkene er dansesatser, ofte med folkelige innslag. Men dansene og de eksotiske elementene er blitt bearbejdet og forvandlet til noe annet på reisen inn i hoffmiljøet. Og i Bergen Barokks flotte, innsiktsfulle tolkning kan du så å si følge hele kultiveringsprosessen. Du hører det musikalske fundamentet, de enkle formene, ekkoene av de landlegde dansene, men også – først og fremst – et utrolig raffinert musikalsk uttrykk. Dette er høyt stilisert kunstmusikk, full av finurlige vendinger og sirlige ornamentikk. Fremført med vidd og eleganse av fem lekende musikere.

PETER LARSEN

Musikkmelder

Tar bølgen på nytt

Ny bølgemusikk fra Bergens surfrockhelter.

MUSIKK POP

Hvitmalt Gjerde

«Saiko EP»
Tik Rekords

NOEN RETROBAND BRUKER opp all sin energi på å låte som sine inspirasjonskilder, men glemmer å lage minneverdige låter. Andre igjen kan lage underholdende musikk, men får aldri tak på hva det er som kjennetegner sjangeren de forsøker å herme etter.

Bergensbandet Hvitmalt Gjerde er blant de få bandene som har forstått hvilke kvaliteter som gjør at 60-tallets enkle, men effektive garasje- og surfrock fremdeles lever i beste velgående, samtidig som de klarer å tilføre moderne popforståelse.

MED «SAIKO EP» GÅR bandet delvis tilbake til lekenheten og de senkede skuldrene på den spellemannominerte debuten. Surf- og garasjestilen ligger først og fremst i detaljene og riffingen; dette er eventyrlysten poprock som nekter å stå stille.

Tekstmessig har ikke Hvitmalt Gjerde utviklet seg nevneverdig siden debuten. Ordene grenser mot det banale, vendingene er naturlige og følelsene er i enkleste laget. Men å arrestere popmusikere for ikke å skrive utfordrende nok tekster, er ikke en mer givende øvelse i dag enn da den amerikanske programlederen Steve Allen gjorde narr av Gene Vincent-slageren «Be-Bop-A-Lula» i 1957.

Sjangeren tatt i betraktning fremstår Hvitmalt Gjerde likevel som overraskende balanserte og nysanserte, og musikaltiteten i ordene de har valgt seg veier langt på vei opp for det noe flate følelseslivet som kommer til uttrykk.

«SAIKO EP» BALANSERER utmerket mellom det virrete og utforskende på den ene siden, og det stilsikre, kompromissløse på den andre. Best er bandet når de spiller som om hjertene deres holder på å bryte. Da er det umulig ikke å tro på dem.

PETTER LØNNINGEN

Musikkmelder

FOTO: JAKOB JØRGENSEN, AP

Harveys forrige album, det fantastiske «Let England Shake» (2011). Det er verken en retur til rockerøttene eller et skritt mot nye musikalske landskap, men et innholdsrikt konseptalbum med Harveys sterke melodiske og lyriske signatur.

Forgjengeren hadde større variasjon mellom sangene, som bidro til at flere av dem fremsto som fantastiske enkeltvis. Produsentene er de samme som sist (Flood og John Parish), men de har skapt en enda sterkere og svært vellykket konseptuell helhet.

TRE GJENNOMGÅENDE musikalske elementer preger albumet. Et marsjvennlig tempo gir, sammen med bastante, markerte rytmer, assosiasjoner til folk i bevegelse – til krigstropper, til flyktningmasser, til reiseselskap.

Et mannsstemmedominert kor skifter uttrykk etter sangenes musikalske og lyriske egenart, fra slavekor til sangsirkel, fra dødsmesse til fortellerstemme, som på et musikkteater. En enslig saksofon bryter ut av takten og forteller på sitt eget vis. Den er rasende og trist, der ordene er mer nøkternt berettende.

FOR HVA KAN en poet gjøre? Jo, en poet kan erkjenne og formidle, fornye språket, utvikle kunsten, vekke oss til å se virkeligheten og vårt eget forhold til den.

Fortellingene er ikke nye, vi har hørt dem før, men kan Harvey få oss til å lytte på nytt, til å bidra til endring?

HELGE OLSEN

Musikkmelder

Tolkningsvariasjoner: Tre plater, tre forskjellige måter å omgås tiden på.

Kunstnerisk integritet

ALBUM

Lars Haugbro

«Haydn: Piano Sonatas and Variations»
LAWO/Musikkoperatørene

Henning Kraggerud

«Mozart: Violin Concertos Nos. 3, 4 and 5»
Naxos/Musikkoperatørene

Bergen Barokk

«Suite Life»
LAWO/Musikkoperatørene

Jeg må le høyt når jeg på platespilleren bytter fra Lars Haugbros Haydn til Henning Kraggeruds Mozart. Det er nesten ubegripelig at vi har å gjøre med to komponister fra samme epoke, som hadde samme stilistiske, formale og retoriske normer å forholde seg til. Det er for så vidt forskjell mellom hvordan de to komponistene klinger overflattisk, altså hvilket klangbilde de maner frem i løpet av sekunder. Mozart bruker noe lenger og mer melodiske elementer enn Haydn, og den senere er litt mer retorisk og kortfattet. Det er ofte blitt sagt at Haydn var den humoristiske av de to, men det er for enkelt, og likhetene mellom de to er så store at mange fagpersoner ville bommet på en blindtest.

I platecovertekstens innledning forteller Haugbro om hvordan han «oppdaget at Haydn snakket mer enn han

FORSKJELLIGE TILNÆRMINGSMÅTER: Henning Kraggerud og Lars Haugbro. FOTO: KAUPØ KIKKAS/HELGE JOHNNYSEN

sang». Hvis vi har ører for Kraggeruds klassisistiske syn, er det rett og slett slit-somt å høre på Haugbro. Det er noe med rytmen som ikke stemmer. Men vi skal ikke lytte til Haugbros Haydn med ører som er vant til å høre Kraggeruds klassisisme.

Haugbro er nærmest ekstrem i hvordan han former hver retoriske figur fra sine egne unike forutsetninger. Det er sjelden å høre at metrikken, at selve grunnrytmen, trer så langt i bakgrunnen. Det kan være at en figur baseres på tyngden i den første tonens dissonans, at neste formes av en nedadgående bevegelse som blir avrundet, og en tredje av spisse og avgrensede toner. Når alle figurene får si sitt skapes en meget tett tekst.

På en måte er det noe grunnleggende introvert over måten Haugbro spiller. Ved hvert element i musikken dweler han og tenker etter, men på den andre siden binder han alt sammen, der overgangene mellom frasene virker som kommaer, punkter eller tankestreker. Og det må være sagt; vanskene med å få grep om metrikken skyldes ikke at den ikke er der, men at Haugbro forholder seg langt friere til den enn vi er vant til. Metrikken er forutsetningen for at Haugbros levende ettertanker skal få mening og sammenheng.

Så, selv om Mozart og Haydn har klanglige likheter, peker Haugbros tolkning mot noen grunnleggende forskjeller mellom komponistene. Det er umulig å tenke seg Mozart tolket med samme type retorisk rendyrking som Haugbro gjør med Haydn – dette fordi disse stilelementene ikke finnes i Mozarts mer italiensk sangbare musikk.

Henning Kraggerud er en tradisjonalist som har dyrket et klassisk toneideal, der kjerne, varme og skjønnhet står i sentrum. Samtidig er han kjent for å være så uttrykksfull at tolkningene nesten kan bli eksentriske. Men selv om det finnes en rekke tolkninger av Mozart som er mer interes-

sante, og ikke minst informerte om den historiske fremføringspraksisen, er det en fryd å høre denne platen og Kraggeruds overlegne omgang med sitt instrument.

Her er det definitivt metrikken, altså den regelmessige pulsen, som er styrende for musikkens rytmiske fremdrift, og det er noe ukomplisert over hans måte å spille på. Samtidig er det noe fantasi-fullt i det forutsigbare, og mye av det skyldes omgangen med

klangen. Selv der han spiller tilbaketrasket og uten vibrato, er det med en kjerne og et uttrykk som bærer musikken som ettertanke. Dermed kan han forme hver frase som unike utsagn, men det skjer gjennom å la frasene bølge som klangelementer under den grunnleggende metrikken heller enn gjennom å løfte ut frasene som retoriske og selvstendige utsagn. At han har med seg Det Norske Kammerorkester, som spiller helt på

topp, gjør jo ikke platen mindre interessant.

Snur vi oss bakover i tid, nærmere bestemt til musikk fra Solkongens hoff tolket av det lille ensemblet Bergen Barokk, finner vi nok en interessant måte å omgås tiden på, og vi har jo også flyttet oss til en annen epoke. Her har vi å gjøre med en langt mer stabil metrisk grunnrytme, men det er sirlig, elegant, lett, ledig og lekkert i ensemblets sterkt ornamenterte tolkninger. Med tonene rundt det noterte skaper musikerne retning i musikkens puls, samtidig som dette også er forutsetningen for deres stil sikre utforming av de enkelte frasene som retoriske elementer.

Det er spennende å se hvordan tolkninger kan være så sterke at de skaper musikkens betydning. Kraggerud og DNK viser at det fortsatt er mye å hente i tradisjonelle måter å tolke musikken på, mens Haugbro og Bergen Barokk representerer styrken i norsk tidlig musikkbevegelse.

Magnus Andersson
musikk@klassekampen.no

KLASSEKAMPEN INVITERER LESERE,
BIDRAGSYTERE, VENNER OG BEKJENTE TIL

SOMMERFEST

Fredag 10. juni, kl. 18.00

Sukkerbiten
bak Operaen

Sjampis, pølser og Ullern Kammerkor!

For å kunne planlegge serveringen trenger vi din påmelding på epost: sommerfest@klassekampen.no

KLASSEKAMPEN

Orkestermusikk av klasse.

VIRTUOS: Peter Herresthal overbeviser stort i nye norske fiolinkonsserter. FOTO: HERRESTHAL HJEMMESIDE

Med ettertrykk

På sitt stillfarne vis har Peter Herresthal vokst seg inn i rollen som en av våre fineste solister. Og snakker vi om det nyere repertoaret, kan vi trygt føye til: som den fineste av alle fiolinister.

Med til den rollen hører det å få fiolinkonsserter skrevet til seg. Så også på CD-en Herresthal nå er ute med på BIS, der både Henrik Hellstenius og Ørjan Matre (to av våre fineste orkesterkomponister) har skrevet hver sin til Herresthal.

Stavanger Symfoniorkester spiller, under ledelse av Rolf Gupta, og det gjør de helt forbløffende. Slik minner utgivelsen på hvor selvsagt norske musikere i dag omgås et samtidig uttrykk på utsøkt manér.

Begge komponistene vet åpenbart hvem de har med å gjøre, og skriver tett opp mot det spillbares grenser.

DET SYDER av liv i begge konsertene, Hellstenius' «In memoriam», som er hans andre fiolinkonsert, viet til minnet om hans far, og Matres «Violin Concerto», der Matre så vist ikke gjør skam på sin komposisjonslærer, altså Hellstenius.

Felles for begge konsertene er hvor tett sammenvevd solistpartiet er med orkestersatsen. Men der andre fiolinister ville ha forsvunnet i mengden, lyser Herresthal fiolintone distinkt og tydelig. Nei, her er det ingen tvil om hvem som har hovedrollen.

Og likevel tar jeg meg i å savne partier som bringer solisten mer i fokus. Det kunne ha fått tradisjonen til å spille fruktbart med som klangbunn for de to nye fiolinkonsertene.

Den tanken dukket opp da jeg lyttet til det siste kuttet på utgivelsen, Ørjan Matres «PreSage» for orkester. Og den er et strå hvassere enn resten av kuttene på CD-en.

Tittelen henspiller (blant annet) på nummeret Sage (Den kloke vismannen) i Stravinskij's «Vårøfferet».

Dette trigger åpenbart Matres kompositoriske fantasi, til en velopplagt hilsen til den gamle mester. Verket minner om Stravinskij og klinger samtidig helt nytt.

I DIRIGENTFAMILIEN Järvi er Paavo Järvi så ubetinget det mest spennende navnet. Nå er RCA/Sony ute med

Peter Herresthal, fiolin

Stavanger Symfoniorkester, dir.: Rolf Gupta (BIS)

Suverent fra både solit og orkester.

Frankfurt Radiosymfonikere, dir.: Paavo Järvi

Carl Nielsen: Alle symfoniene (RCA/Sony)

Ekstatisk orkestermusikk

Bergen Barokk

Suite Life (Lawo)

Finstilt og stilriktig

samtlig av Carl Nielsens symfonier, spilt av orkestret der Paavo Järvi er sjefdirigert, Radiosymfonikerne i Frankfurt.

Carl Nielsen er på mange måter en enegjenger blant moderne komponister rundt forrige århundreskifte. Effekten av å høre alle hans seks symfonier på strak arm overrasker i hvert fall meg, fordi vi fornemmer et sterkt slektskap mellom hans meste kjente symfoni, nr. 4 «Den Uudslukkelige», og de andre fem.

Alle bæres de frem av noe ekstatisk, den nøkterne orkestersatsen til tross. Og nettopp dette treffer Järvi så presist.

BERGEN BAROKK er et av våre sjeldne permanente tidligmusikk-ensembler. Nå er de ute på Lawo med «Suite Life», pakket inn i et av de yppigste platecoverne jeg har sett på svært lenge.

Musikken er fra det franske hoff på Solkongens tid. Og det vil si sansesatser av Marais, Philidor, Hotteterre og Couperin.

Det klinger stilriktig og fint, men også litt enerverende likt seg selv gjennom de i alt 31 satsene.

STÅLE WIKSHÅLAND

swi@dagbladet.no

KLASSISK

DEBATT

D DIGITALISERING AV NAV

LETTEST OG BILLIGST

«Når kommer pengene mine? Hvor mye får jeg? Har NAV fått søknaden min? Når kan jeg regne med å få svar?»

D HOVEDINNLEGG

JØRN TORBERGSEN
Direktør NAV Kontaktsenter

NAV digitaliserer flere og flere av tjenestene. Det gjør det lettere for våre brukere å benytte seg av våre tjenester og det er billigere for NAV. Når du ringer til oss i NAV vil du derfor kunne bli møtt av en veileder som på en vennlig måte viser deg til de gode mulighetene du har til å hjelpe deg selv på nav.no. På den måten kan vi hjelpe flere av de som trenger viktige tjenester som ikke lar seg digitalisere.

HVER ENESTE DAG ringer det opp mot 35 000 brukere til oss i NAV. Mange av de som ringer oss, ringer oss om noe de kan finne svar på selv på nav.no, hele døgnet og når det måtte passe dem selv best.

Vi vet selvsagt at regelverket vårt på mange områder kan være komplisert å forstå. Da viser vår erfaring at det å lese regelverket på nav.no og deretter ringe oss, er den beste løsningen.

«Når kommer pengene?» Dette er spørsmål vi får tusenvis av hver eneste dag, og som du som digital bruker lett finner svar på selv uten å sitte i telefonkø eller oppsøke NAV-kontoret. Og ved å hjelpe deg selv, hjelper du også andre.

UTBETALING fra NAV er et typisk eksempel på spørsmål som vi nå krever at våre digitale brukere sjekker selv. De aller fleste av våre brukere er digitale, det vil si at de betaler ringer og sjekker kontoen sin i nettbanken, de leverer og leser selvangivelsen elektronisk for å ta noen eksempler. Ta deg selv som eksempel: Når ringte du selv sist til banken din for å høre hvor mye penger du hadde på konto?

For de aller fleste av oss er det utenkelig å bruke banken til dette, fordi vi sjekker dette enklere selv. Og akkurat like lett er det å logge seg inn på Ditt NAV på nav.no og sjekke utbetalingen din der, der finner du også informasjon om

hvor mye som blir utbetalt brutto og netto, skattetrekk og hvordan utbetalingen blir beregnet.

I VÅRE ALLER nyeste løsninger for uføretrygd og pensjon kan du til og med se hva som blir utbetalt en hel uke før pengene kommer. De andre utbetalingene ser du 1-3 dager før utbetalingsdato.

Du kan sende elektronisk søknad på viktige ytelser som berører mange, slik som dagpenger og foreldrepenger. Når du søker elektronisk, får du god og kvalitetssikret informasjon og veiledning underveis i søknadsprosessen. Søknaden kommer fort fram til de som skal behandle den, mye fortere enn hvis du sender den i posten. og du får en kvittering på at søknaden er mottatt av NAV.

PÅ NAV.NO kan du selvsagt også registrere deg som arbeidssøker, sende meldekort, sjekke utbetalinger, registrere nytt kontonummer, beregne pensjonen din og søke på ledige stillinger.

Visste du at NAV også har to populære Facebook-sider som gir deg nyttig informasjon og svar på det du lurer på? NAV Foreldrepenger svarer på spørsmål om fødsel, adopsjon, pleiepenger, kontantstøtte og barnetrygd, og er gull verdt når du venter barn og lurer på hvilke rettigheter og plikter du har. NAV Jobbløst er en egen side for unge som trenger råd og veiledning om det å søke jobb eller gå på skole.

HVA MED de som ikke kan være digitale? Vi ser heldigvis at flere og flere blir digitale brukere av både offentlige og private tjenester. Men det er fortsatt en liten gruppe som ikke er digitale og som ikke kan bli digitale i fremtiden heller. Disse skal vi selvfølgelig ivareta på en god måte og de fleste vil kunne få tilstrekkelig bistand, eller hjelp til videre vei, over telefon.

I TIDEN fremover vil vi forvente at alle som kan betjene seg selv digitalt, gjør det. Og vi gjør det i trygghet om at digitale brukere ikke bare er tilfredse brukere, men også gir oss muligheter for å hjelpe de som trenger oss mest.

«NÅR KOMMER PENGENE?»

Bortkiewicz Seks preludier, op. 66, nr. 1 og 3; *Fantasiestücke*, op. 61; *Lyrica nova*, op. 59; Tre mazurkaer, op. 64; *España*, op. 63, nr. 4; *Jugoslavische Suite*, op. 58; Klaversonate nr. 2 i ciss-moll, op. 60 Nadeja Vlaeva (klaver)

Hyperion CDA68118 (76 minutter)
1 2 3 4 **5** 6

Hvis du alltid har vært lei deg for at det ikke finnes mer klavermusikk å oppdage av Rakhmaninov, bør denne utgivelsen gjøre deg lykkelig. Sergej Bortkiewicz (født i Kharkov i 1877, død i Wien i 1952) skrev i en stil som minner svært om Rakhmaninovs, som var fire år eldre enn ham. I mange av disse verkene er Bortkiewicz en Rakhmaninov-*light*, og da vanligvis sjarmerende. Bare i den grandiose Sonate nr. 2 fra 1942 nærmer han seg Rakhmaninovs sedvanlige fornemmelse for det illevarslende. De tre

mazurkaene plasserer seg midt mellom Chopin og Rakhmaninov, og de tre suitene i dette programmet byr på en miks av drømmende innadvendthet og spenstige danseaktige toneganger. Den bulgarsk-fødte, Amerika-baserte Nadeja Vlaeva, slynger ut musikken med voldsom glans. Dessverre har hun fått en innspillingslyd som blir metallisk og hard i klimaksene. Allikevel er denne utgivelsen verd tiden og pengene.

Kahn Klavertrio E-dur, op. 19, og Ess-dur, op. 33 Max Brod Trio Musikproduktions Dabringhaus und Grimm Audiomax 903 1940-6 (57 minutter)

1 2 3 4 **5** 6

Robert Kahn, født i Mannheim i 1865, var en av de eldste jødiske komponistene som flyktet fra nazistene; han endte til

slutt på landet i England, i den lille landsbyen Biddenden i Kent, sørøst for London. Han døde i 1951 og forsvant fra radaren. Kahn ble oppmuntret av Brahms, og resultatet hører man i musikken; den går mye i Brahms' stil, skjønt med noen individuelle streker. Begge verk oppviser slående fagkunnskap: selv om Kahn ikke er så dypt personlig som Brahms, er det likevel herlig musikk som vier en uanstrengt lyrisk tone med et sikkert grep rundt strukturen. Fremførelsene er førsteklasses, i likhet med innspillingslyden.

Janáček *Glagolskámše*; *Adagio*; *Zdrávas Maria*; *Otče náš* Sara Jakubiak (sopran), Susan Bickley (mezzosopran), Stuart Skelton (tenor), Gabor Bretz (bass); Thomas Trotter (orgel); Bergen Filharmoniske Kor, Collegium Musicum Kor, Edvard Grieg Kor, Bergen Katedralkor, Bergen Filharmoniske Orkester, dir. Edward Gardner Chandos CHSA 5165 (64 minutter)

1 2 3 4 **5** 6

Suite Life: Musik av **de la Barre, Chédeville, Couperin, Hotteterre, Marais, Philidor og de Visée** Bergen Barokk Lawo Classics LWC1096 (66 minutter)

1 2 3 4 **5** 6

Som en oppfølger av deres *Domestic Bach* (Lawo Classics LWC1073), slipper Bergen Barokk her en CD med danser fra Ludvig XIVs hoff. Hvorfor den heter *Suite Life* forklares ikke, skjønt serien av hentydende stilleben som trer seg gjennom CD-heftet, gir et hint om uanstendig oppførsel bak velourene og draperiene. Selve musikken er mye mer sedat: dansene virker mer statelige og elegante enn frekke og livlige. De fleste kommer fra offentlige samlinger, utgitt med tillatelse

fra Solkongen selv, mellom 1710 og 1730. Bergen Barokk har skjøt dem sammen i suiter: en i G-dur/moll med deler fra Anne Danican Philidor (Anne var en mann, forresten), Marin Marais og Jacques-Martin Hotteterre, en i A-dur/moll fra Marais, Nicolas Chédeville, Hotteterre og François Couperin, enda en i D-dur/moll, denne gang fra Philidor og Couperin, og så en i e-moll som er sammensatt av bare Hotteterre-stykker. Programmet avrundes med to chaconner, en fra Robert de Visée og en fra Michel de la Barre. Jeg må innrømme en viss egeninteresse her: Bergen Barokk er halvveis i innspillingen av en serie Telemannkantater for mitt eget selskap, Toccata Classics, men det er garantert ikke derfor jeg er så hemningsløst begeistret for denne platen. Spillet – avmålt eller animert etter hva musikken fordrer – er fabelaktig sikkert, Lawos innspillingslyd er eksepsjonelt levede, og selve musikken kjærtegner øret forførende.

Et lite råd før du setter på denne: Vær sikker på at naboen er ute og skru volumet på topp – Janáčeks *Glagolittisk messe* har et upolert overskudd som krever en viss grad av villskap i fremførelsen hvis den skal slå til (for eksempel minner enkelte av korpartiene om messende sang fra en blodtørstig folkemengde), og en innspilling må foregå på steder som kan romme omfanget av dette uvanlige konseptet. Denne innspillingen, foretatt i Grieghallen og Bergen Domkirke, gjør nettopp det, men du trenger mye sterkere volum enn vanlig for at virkning skal være total. Fremførelsen av alle fire verk her – de tre tidligere så vel som messen – er storbygd og energiske. Spesielt er det godt å høre *Otče náš* (en tonsetting fra 1901 av «Fader Vår», revidert i 1906.) Hadde *Glagolittisk Messe* vært spilt enda litt voldsommere, ville denne innspillingen vært en av de beste idag. Men den er ganske så imponerende som den er.

PIZZICATO

‘Bergen Barokk’ in Frankreich

‘Bergen Barokk’, eines der führenden norwegischen Ensembles für Alte Musik, spielt ein komplett französisches Repertoire von u.a. Marais, Couperin, Hotteterre und Philidor. Es sind Stücke aus Publikationen um 1700, veröffentlicht ‘avec Privilège du Roy’. ‘Bergen Barokk’ spielt kunstvoll auf alten Instrumenten, und es gelingt den Musikern ein bei aller Vitalität doch auch vornehm-elegantes Musizieren, das durchaus dem höfischen Charakter entspricht (Lawo Classics LWC1096).

<http://www.pizzicato.lu/aus-dem-notizbuch-eines-rezensenten-cd-kurzkritiken-von-remy-franck-folge-125/>

Suite Life

Títol: Suite Life

Autors: Marin Marais, Francois Couperin, Jacques Hotteterre, Robert De Visee, Nicolas Chedeville, Anne Danican Philidor, Michel de la Barre

Intèrprets: Frode Thorsen, Hans Knut Sveen, Markku Luolajan-Mikkola, Thomas C. Boysen, Thor-Harald Johnsen

Bergen Barokk

Segell discogràfic: Lawo Classics

“Suite Life” és el títol del segon disc de Bergen Barokk per al segell nòrdic

Lawo.

Frode Thorsen i Hans Knut Sveen van fundar el conjunt instrumental l'any 1994; és un dels principals grups de música antiga de Noruega.

Cal destacar que des de l'any 2006 estan treballant en l'enregistrament de “Harmonischer Gottes-Dienst”, una col·lecció de setanta-dues cantates de G.F. Telemann. El projecte es tracta d'una col·laboració entre la The Grieg Academy (Universitat de Bergen) i el segell anglès Toccata Classics. De moment, han enregistrat 55 cantates del compositor alemany.

Un dels aspectes més característics d'aquest grup instrumental és que la seva preferència musical, que inclouen en el seu repertori i en les seves gravacions, és la música barroca. Si abans hem parlat de G. F. Telemann, un compositor alemany, aquest disc el dediquen a la música del barroc francès.

Divideixen el disc en cinc parts: *Pièces*, en Sol major i menor; *Pièces*, en La major i menor; *Pièces* en Re major i menor; *Suite en Mi menor* i acaben amb dues *Chaconnes* i una *Contrapartie* de Thor-Harald Johnsen. En cadascuna d'aquestes cinc parts els músics noruecs interpreten obres de Philidor, Marais, Chedeville, Hotteterre, Couperin, De Visee i De la Barre.

La *Suite Life* és un referent de la música francesa de l'època del Rei Sol. Les suites d'aquest enregistrament s'han extret, en bona part, de les moltes publicacions musicals aparegudes a París, a començament de 1700, escrites per a una burgesia molt adelerada per la vida luxosa i il·lustre que afalagava descaradament la cort francesa.

Un disc esplèndid on el conjunt desplega una sensibilitat desbordant.

Text: Núria Serra

<http://sonograma.org/suplement-de-discos/suite-life/>

Review by John Miller - July 4, 2016

These days, there are fewer recordings of Baroque music dominated by wind instruments, than by the later Baroque, where string ensembles were more popular. Bergen Barokk and LAWO on this SACD offers us a rich menu of suites, most of it from musical publications from Paris of the early 1700s.

LAWO's joke title, 'Suite Life', is echoed by the splendid still-life photograph of Baroque kitchen food on the Digipak's title page, while others decorate double-pages of the booklet. Apricots are depicted at the front on the painting, and they are echoed by the glowing apricot colour of the disc's top surface. A quote from Baldassarre Castiglione's 'The Book of the Courtier, 1528' tells us about the important of Music. In the foreword of the booklet, Baldassarre insists that scholarly, yet elegant conversation, music, painting, fencing and dance (the Arts) should all be performed with a certain 'Sprezzatura' (nonchalance). This quality is evidently what the musicians of Bergen Barokk are striving for.

For those listeners who have not encountered this ensemble before, they specialise in early and late music from the European Baroque. Their groups vary in personnel size and number of period instruments, deployed appropriately for the programme in hand. In this case, there are four recorders in the usual sizes (Tenor, Soprano, Treble in F and a Treble in F at A=392, played as an E-instrument), Viola da Gamba, two Baroque guitars, Theorbo and a Harpsichord copied after Ruckers). Overall tuning for the ensemble is A' 414Hz. Bergen Barokk has recorded for Simax Classics, BIS, Toccato Classics and LAWO. Currently, they are working on a project to record the complete 'Harmonischer Gortes-Dienst', 72 cantatas by Telemann, which has been highly praised.

For this album, Bergen Barokk have concocted four Suites in French aristocratic style, arranging the dance movements composed by writers such as Anne Philigor, Michel De La Barre, Robert de Visée, Marin Marais and others less familiar. Each Suite is in key type, such as G major/G Minor, A major/A Minor etc, while the fourth (and longest) Suite is the last, in E minor. Track 1 is an Overture, where the several recorders make their self known in their "hooty" sounds, some of which are very close to wooden Baroque Flutes. Each instrument has a solo or two, all through the Suites.

Of the deeper instruments, the Viola da Gamba has rich melodies in its upper ranges, and gruff, dark resinous sounds for the bass. In one dance, the Gamba also provides copy of a low drone, over which the Recorders intone tunes of the farm-yard - a very fashionable style amongst the aristocratic listeners. The guitars make stirring contributions to the finale of the disc (a splendid Chaconne in G by Michel De La Barre) which uses all the instruments in an un-hackneyed and brilliantly executed conclusion. Summarising, here are many fine melodies amongst the selected movements, with colourful instrumentation, toe-tapping in the faster dances, and beautifully expression in the slow movements. All this was most entertaining to my ears. Listening to a long list of short pieces can be wearing, but here my attention was held to the end.

Much of the enjoyment of this album lies in its recording. Lawo is noted for its use of recording venues in the Norwegian hinterland, rather just around Oslo. For this album, a small country church in the parish of Vaksdal, in Hoderland, north of Stavanger, was chosen. Its quite small size is just right for the Bergen Barokk's size as outlined above, offering a calm reverberation (soft decay about 4-5 seconds) which aides each instrument's overtones. Thus, realistic instrumental timbres are realistically presented. This is particularly noted in the sweetly tinkling upper range of the Harpsichord and the different tonal characters in the playing ranges of the Gamba and Theorbo. Overall, the sound stage is wide; one can hear the instruments just beyond either L and R front speakers, but with 5.0 reproduction, a realistic combination of musicians and acoustic place the listener fairly close to the ensemble.

Lawo's artistically appropriate of the presentation, with helpful comments on the music and data on the main musicians, is a very tempting collection of earlier Baroque woodwind/strings Suites. Recommended with pleasure.

Copyright © 2016 John Miller and HRAudio.net

Performance:

Sonics (Stereo):

Sonics (Multichannel):

<http://hraudio.net/showmusic.php?title=11509#reviews>